

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den ny Udgave af Snorros Edda

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1543. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1819_348-txt-shoot-idm268/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skaftepar; men fornøieligt er det dog i Skafda (126) at finde Amlofa Qvern (Amlet hos Mølle) som et Skafde-Udtryk om Havet, thi disse Ord knyde sig ei blot til Mønter, men ses at være udspøngne af Sagnet hos Saxo, hvor man nok kuffer, Amleth kalder Havet den store Veir-Mølle, da Erendreiere friste ham, ved at pege paa Serand-Sand, og spørge om han har seet Møge til Meel.

Kan Sligt end ikke indgyde de ramme Jælanbere lidt mere Agtelse for Saxos Sagn, saa kan det dog indgyde Danske mere Mod til at holde paa dem, og dertil er det bestemt.

Ne det ogsaa har glædet mig, i Skafda (209) mellem navnfulde Skønlige at gienfinde Hn af, som jeg knap turde ventet at finde udenfor Hovulfs-Drape, vil jeg her kun som i forbigaaende anmærke, da neppe Nogen for det Første tager Del deraf.

N. F. S. Grundtvig.

Udtog af en ung Dames Breve til sin Moder, o. f. v.; see forr. No.

Fortættelsen af Promenaden i Douvre.

Gode Moder!

Jeg begynder min Spadsfergang hvor jeg standsede, nemlig ved Papirshattene; jeg er vid paa at have opvakt Din forundring; men undersøgt denne for et fornærmede Forundring. Troes Du ikke at den franske Nation kan blive ligesaa viefsom og industriøs, som det forhen var friserne? Var det dengang Modten af deres Vaaben, som kom Europa til at skjelte, saa vil den nu odelægge den ved sin Industri. Men see at komme tilbage til Papirshattene, som ligne i nogen Afstand Sneas, og Vestre, som ere saa vel forarbejdede, at det er en Umulighed at gjætte af hvilket Løi de ere forfærdigede, og hvad der endnu er mere, man har været saa lykkelig at forfærdige dem efter de smukke Tegninger og Monstere, og paa Tøi med Papir under et forskjelligt Farver. Men lad os forlade alle disse Smaating, og be-

give os videre frem i de andre Caser. Her ved Indtrædelsen blandede mine Øine af den glimrende Fargyltning; alt Slags Bronze, prægtigen forgyldt, saasom Candalabred, Væser med vidde, hvis Rigdom overgaar alt det man kan tænke sig. Paa den anden Side af denne Sahl ligge de prægtige Valenciennes Blonder og Maligne Knipslinger, som synes at trættes om at tiltrække sig vor forlegne Ofsætt, nær ved dem ligge de smalle ureldene Skamls, som pudsigt lide om at komme i Betragtning, og deres Skjønhed og Finhed fortjener en ærefuld Betragtelse. En Sahl er ganske alene til Udfillingen af Eholens Skole; man ser det Jern og Malmarkeider til den største Fuldkommenhed, og hvor en økonomisk Raffelov af en og og siden faaen tiltrækker sig Opmærksomheden. Her er ogsaa de overvædsne fine Sabler, som ogsaa ere komne til megen Fuldkommenhed. Man ser her en simpel, men vordende Udfilling af de blinde Formes Arbejder. Disse Raffels Værn, som ere berøvede Staberens stærke Velgjerning, Synet, ere komne saa vidt ved deres Fild og Anstrængelsen af deres surige Sjæleener, at de kunne efterligne endel af vore Arbejder. Ved Udgangen viste de prægtigste Kristaller sig for vore Ofsætt, og fortjente vor hele Opmærksomhed. Candalabredene og de forskjellige Former og Dannelser, under hvilke Kristallerne andrings i denne Sahl, tilhørgeløder i man Erindring her-Overtyerene, hvor man beskriver de forskellige Slotte; en overvædsen Indbildningskrafts Desame bliver her til Virkelighed. Jeg tænker, og betragter de smaa Viskeler og Vævstær af en Knuds Langde, de Væstte i deres Slags. Jeg bemærker i forbigaaende alle disse Sagatsler, hvis Form doglig varierer, og som man kalder Heerhæder; men nu er jeg da kommen til den saakaldte Oberkampfs Sahl, hvor trykte Tøier vises i deres fulde Glænde; Forverne i Sætherne ere vordigt Mandede; men hvorledes skal jeg smalt Dig Fortidigheden og Skjønheden af de Vævstær, som her ere udsatte til den offentlige Beundring? men man selv see dem for at troe det; det var saaledes at en gammel Kone som stod nær ved mig, udtrykte sig desangaaende, og denne simple Neds afmalte det bedre end nogen Anden. De berømte Daubysens Tapeter

